

utvivlsomt, at der er medtaget adskillige Fag indenfor denne Arbejdsløshedskasse, som har et meget ringe Medlemstal, medens andre har et ret betydeligt Medlemstal, synes det mig, at det Ønske, som her fra min Side er fremsat overfor de Herrer, maatte det være muligt at imødekomme, og i Tilfælde af, at de gør det, vil ogsaa Anerkendelsen af Kassen være opnaaelig. Dette har man imidlertid ikke kunnet bekvemme sig til, man har valgt den Udvej, der er peget paa i Ændringsforslaget, og det er en Udvej, som kan have farlige Konsekvenser for Arbejdsløshedskasserne, og som jeg derfor vil advare Forslagsstillerne og det ærede Medlem Hr. Grønæk, for øvrigt ogsaa det høje Ting, imod. Jeg vil da gerne tilraade det Mindretal, som har stillet Ændringsforslagene under Nr. 2 og 3, at tage disse Forslag tilbage, idet jeg haaber, at det skal lykkes i en ikke fjern Fremtid med nogen Imødekommen, som jeg vel tør vente fra de Herrer Side, som leder „Kristeligt Dansk Fællesforbund“s Arbejdsløshedskasse, at faa en saadan Udformning af hele denne Sag, at den Anerkendelse, man ønsker, kan opnaas.

Jeg tror hermed, at jeg har været inde paa Flertallet af de Spørgsmaal, som er rejst ved de her stillede Ændringsforslag. Jeg har endnu kun tilbage en enkelt Bemærkning i Anledning af Ændringsforslag Nr. 6, der er stillet af et Mindretal og anbefalet overfor det høje Ting af det ærede Medlem Hr. Dahlgaard. Jeg har ikke meget at sige til Forslaget, thi det har været grundigt gennemdrøftet her i December Maaned 1921, og hverken for eller imod er der noget væsentligt nyt at sige. Det, som det ærede Medlem sagde i Dag om Forslaget, var en Gentagelse af, hvad han udtalte ved Sagens anden Behandling i December Maaned 1921. Jeg giver det ærede Medlem Ret i, at naturligvis kommer det store Bidrag til Arbejdsløsheden fra de store Virksomheder, og ikke blot tror jeg, at dette Bidrag selvsagt vokser i Forhold til Virksomhedernes Størrelse, Virksomhedernes Arbejdertal, men jeg tror ogsaa, at Bidraget pr. Arbejder i Virksomhederne er større, jo større Virksomhederne er, saaledes at de smaa Virksomheder giver et Bidrag til Arbejdsløsheden, der er mindre, end deres Arbejdertals Forhold til det samlede Arbejdertal gør sandsynligt. Det tror jeg, som sagt, det ærede Medlem har Ret i. Men paa den anden Side tror jeg rigtignok aldeles ikke, at man kan anstille et Ræsonnement

som det, det ærede Medlem anstillede, og sige, at Virksomheder, hvis Arbejdertal ligger under en vis Grænse — det ærede Medlem har valgt Grænsen 3 —, overhovedet ikke skal bidrage til Arbejdsløsheden, fordi de ikke ved at have 3 Personer i Arbejde til visse Tider af Aaret giver Bidrag til Arbejdsløsheden. Det kan det ærede Medlem ganske sikkert ikke mene, og derfor maa jeg nu som i December 1921 fraraade at stemme for det af det ærede Medlem og af det ærede Medlem Hr. P. Munch under Nr. 6 stillede Ændringsforslag.

Heller ikke har det ærede Medlem Ret i, at det er urimeligt, at der maa betales Bidrag til Arbejdsløshedsfonden af Lærlinge, thi om end Lærlingene selv ikke direkte kan tænkes overgaaende i de arbejdsløses Rækker eller at faa Adgang til Arbejdsløshedsunderstøttelse, er dog Forholdet dette, at den Mand, der antager Lærlinge, gennem selve disses Uddannelse giver et fremtidigt Bidrag til Arbejdsløsheds Indtrædelse indenfor Faget gennem den Vækst, der derved gives Arbejdertallet indenfor Faget. At denne Vækst i mange Tilfælde er absolut nødvendig, er jeg enig med det ærede Medlem i, men det bør dog heller ikke være saaledes, at man gennem en saadan Fritagelse sætter en Præmie paa at afskedige den uddannede Arbejder for at erstatte ham med en Lærling. Det ærede Medlem har som Medlem af det Udvalg her paa Rigsdagen, med hvilket Indenrigsministeren skal forhandle om Forholdene indenfor den ekstraordinære Arbejdsløsheds Omraade, modtaget Oplysninger om Fag, hvor Lærlingetallet staar i et stærkt Misforhold til Antallet af udlærte Arbejdere. Der er Fag, hvor man, naar en Arbejder er udlært, og man har Lærlinge, som er nær ved at have udlært, ikke betænker sig paa at erstatte den faguddannede Mand med en ny Lærling, saaledes at Arbejdertallet indenfor Virksomheden opretholdes, idet de ældre Lærlinge rykker op i de uddannede Arbejders Pladser. Naar man saaledes nævner Virksomheder som Gartnerier, store Virksomheder, hvor der er nogle og tyve Lærlinge og kun en to—tre færdigt uddannede Arbejdere, tror jeg nok, det vil blive det ærede Medlem vanskeligt at hævde, at der ikke gennem en saadan Uddannelse af Lærlinge ydes et Bidrag til Arbejdsløsheden indenfor det vedkommende Fag. Jeg maa derfor, hvad angaar § 29, 2det Stykke, tilraade, at man bliver ved de hidtil gældende Bestemmelser.